

[C. J. F. Sven.]

til nogle mere almindelige Betragtninger med Hensyn til Regeringens Politik i selve Erhvervsspørgsmaalet, idet det jo er et Symptom paa, at den Arbejdsløshedslovgivning, for hvilken Regeringen gik saa stærkt ind, har vist sig ikke fuldt at dække de Forudsætninger, ud fra hvilke Regeringen og dens Parti saa stærkt gik i Brechen. Fra vor Side blev der den Gang hævdet, at naar vi gik med til de Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen, skete det under Forudsætning af, at der paa anden Maade blev grebet ind fra Statsmagtens Side med Hensyn til at sætte Erhvervslivet i Gang. Imidlertid skal jeg afstaa fra en videre Debat om dette Spørgsmaal, idet jeg maa mene, at Lovforslaget i sig selv er saa lille, at der ikke vil være nogen Rimelighed i at lade det trække en mere almindelig Debat efter sig.

Hvad selve Lovforslaget angaar, er der sikkert blandt de fleste Partier paa Rigsdagen en vis Sympati for, at der, saafremt Kommunerne virkelig i Anledning af den nye Arbejdsløshedslov har maattet yde større Beløb til sociale Foranstaltninger af forskellig Karakter, maa blive ydet dem en vis Refusion af de saaledes udlagte Beløb. Noget andet er, om den Fremgangsmaade, der her foreslaas, er den rigtige, idet Spørgsmaalet nemlig turde være, om Maalestokken for, om en Kommune trænger til Støtte eller ikke, alene bør søges deri, om Hjelpekasseudgifterne har været lidt større eller mindre. Man maa nemlig være klar over, at Afbødningen af den herskende Arbejdsløshed fra Kommunernes Side har kunnet ske ikke alene ved at stille Midler til Raadighed for Hjelpekasserne, men ogsaa mere positivt ved at sætte Arbejder i Gang, Arbejder, som i givet Fald kan have kostet Kommunerne ikke saa ringe Beløb.

Det er den første Indvending, jeg maa gøre gældende mod det her til Behandling værende Lovforslag. Men dernæst har jeg den mere væsentlige Indvending, at man ganske rolig tager det Beløb, hvorom der her er Tale, fra Arbejdsløshedsfonden. I Bemærkningerne til Lovforslaget savner man en nærmere Begrundelse for, at man nu, forholdsvis faa Maaneder efter, at Arbejdsløshedsloven er traadt i Kraft, giver sig til at bryde de Forudsætninger, under hvilke denne Lov blev vedtaget.

Det siges i Motiverne til Lovforslaget med en noget fad Bemærkning, at „man“ — hvilket formentlig vil sige den højtærede Indenrigsminister — „ville

finde det naturligt, at det paagældende Beløb blev affholdt af den i Lov Nr. 151 af 1. Juli 1927 omhandlede Arbejdsløshedsfond“;

hvis Formue angives til at være af en Størrelse af ca. 9 Mill. Kr., og saa tilføjes der, at Fonden

„gennem Ophævelsen fra 1. Oktober 1927 af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse er blevet i væsentlig Grad sparet for Udgifter til Understøttelsen af arbejdsløse.“

Hvis det nu var en ny Opdagelse, man pludselig havde gjort i Indenrigsministeriet, at Arbejdsløshedsfonden var blevet sparet for nogle Udgifter, ja, saa kunde der endda have været noget Hold i Bemærkningen; men det var noget, man vidste, idet det fremgik positivt af Loven, at Arbejdsløshedsfonden ikke længere skulde yde Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelse, og derfor forekommer det mig at være en meget tynd Begrundelse, hvis man overhovedet vil kalde det en Begrundelse, at sige, at den er blevet sparet for nogle Udgifter, for det maatte den ifølge selve Loven blive. Jeg kan ikke se, at der fra Ministeriets Side i Virkeligheden har været anden Begrundelse end den, at man har skullet skaffe et Beløb til Veje; man har saa set sig om efter, hvor man nu passende kunde hente Beløbet, og saa har man opdaget, at der i Arbejdsløshedsfonden laa en Kapital, og saa har man foreslaaet, at der skulde tages af den.

Jeg beklager i høj Grad, at Regeringen er faldet for denne Fristelse. Da vi i sidste Rigsdagssamling behandlede Arbejdsløshedsloven, var det en bestemt Forudsætning, der fandt Udtryk i Loven, at Arbejdsløshedsfonden kun skulde bruges til ganske bestemte Formaal, og det var en Forudsætning, at Arbejdsløshedsfonden, naar den havde naaet en Størrelse af 12 Mill. Kr., for saa vidt skulde hvile i dette Beløb, som der da ikke længere skulde være Tale om, at Arbejdsgiverne skulde yde Bidrag til Fondens Forøgelse.

Naar man derfor nu kommer og foreslaar, at der af Fondens Midler tages 750 000 Kr., er det ensbetydende med, at man paa Arbejdsgiverne lægger en forøget Byrde af et tilsvarende Beløb, og det, siger jeg, er et Brud paa de Forudsætninger, under hvilke Loven i Fjor blev vedtaget, og under hvilke den fik Støtte fra vor Side. Naar man ikke har anden Begrundelse end den, der fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, finder jeg for mit personlige Vedkommende, at det havd været mere passende, om Ministeriet havde afstaaet fra dette Forsøg paa